

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 27 de març de 2024

Catequesi. Els vicis i les virtuts. 13. La paciència

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Avui l'audiència estava prevista a la plaça, però a causa de la pluja s'ha traslladat a l'interior. És cert que estareu una mica atapeïts, però almenys no ens mullarem! Gràcies per la vostra paciència.

El passat diumenge vam escoltar el relat de la Passió del Senyor. Al sofriment que pateix, Jesús hi respon amb una virtut que, malgrat no estar inclosa entre les tradicionals, és molt important: la virtut de la paciència. Es refereix a la resistència al que es pateix: no és casualitat que *paciència* tingui la mateixa arrel que *passió*. I precisament en la Passió emergeix la paciència de Crist, que amb resignació i mansuetud accepta ser arrestat, bufetejat i condemnat injustament; davant Pilats no es rebel·la; suporta els insults, les escopinades i els assots dels soldats; porta el pes de la creu; perdona el qui el clava a la fusta i a la creu no respon a les provocacions, sinó que ofereix misericòrdia. Aquesta és la paciència de Jesús. Tot això ens diu que la paciència de Jesús no consisteix en una resistència estoica al sofriment, sinó que és el fruit d'un amor més gran.

L'apòstol Pau, en l'anomenat "Himne a la caritat" (cf. 1Co 13,4-7), vincula estretament *amor* i *paciència*. Efectivament, en descriure la primera qualitat de *caritat*, empra una paraula que es tradueix per 'magnànima' o 'pacient'. La caritat és magnànima, és pacient. Expressa un concepte sorprenent, que sovint és recurrent a la Bíblia: Déu, davant la nostra infidelitat, es mostra «lent per al càstig» (cf. Ex. 34,6; Nb 14,18): en comptes d'expulsar el seu disgust pel mal i el pecat de l'home es revela més gran, disposat sempre a començar de nou amb una paciència infinita. Per a Pau, aquest és el primer tret de l'amor de Déu, que davant el pecat proposa el perdó. Però no sols això: és el primer tret de qualsevol gran amor, que sap respondre al mal amb el bé, que no es tanca a la ira i a la desesperació, sinó que persevera i renova. Una paciència que torna a començar. Per tant, a l'arrel de la paciència hi ha l'amor, com diu sant Agustí: «Hom és tant més fort per suportar qualsevol mal, com més gran és l'amor de Déu en ell» (*De patientia*, XVII).

Es podria dir, doncs, que no hi ha millor testimoni de l'amor de Jesús que conèixer un cristià pacient. Pensem també en totes les mares i pares, treballadors, metges i infermeres, malalts que cada dia, amagats, embelleixen el món amb santa paciència! Com diu l'Escriptura, «val més ser pacient que valent» (Pr 16,32). Tanmateix, hem de ser honestos: sovint ens falta paciència. En el dia a dia som impacients, tots. Ens cal la paciència com la "vitamina essencial" per a tirar endavant, però instintivament ens impacientem i responem al mal amb el mal: és difícil mantenir la calma, controlar els nostres instints, refrenar les males respostes, aplacar les baralles i els conflictes en la família, en el treball, en la comunitat cristiana. La resposta ve d'immediat, no som capaços de ser pacients.

Recordem, però, que la paciència no és sols una necessitat, sinó una crida: si Crist és pacient, el cristià és cridat a ser pacient. I això exigeix anar a contracorrent respecte a la mentalitat generalitzada d'avui, en la qual dominen la pressa i el "tot ara"; en la qual, en comptes d'esperar que les situacions madurin, es força les persones, esperant que canviïn

a l'instant. No oblidem que la pressa i la impaciència són enemigues de la vida espiritual. Per què? Déu és amor, i qui estima no es cansa, no s'irrita, no posa ultimàtums, sinó que sap esperar. Pensem en la història del Pare misericordiós, que espera el seu fill que se n'ha anat de casa: sofreix amb paciència, impacient només per abraçar-lo tan bon punt el vegi tornar (cf. Lc 15,21); o en la paràbola del blat i el jull, amb el Senyor que no té pressa per erradicar el mal abans de temps, per tal que res no es perdi (cf. Mt 13,29-30). La paciència ens ho salva tot.

Però, germans i germanes, com es fa per a fer créixer la paciència? Pel fet de ser, com ens ensenya sant Pau, un fruit de l'Esperit Sant (cf. Ga 5,22), hem de demanar-la a l'Esperit de Crist. Ell ens dona la força mansa de la paciència —la paciència és una força mansa—, perquè «és propi de la virtut cristiana no sols fer el bé, sinó també saber suportar els mals» (Sant Agustí, *Discursos*, 46,13). Especialment en aquests dies, ens farà bé contemplar el Crucificat per tal d'assimilar la seva paciència. Un bon exercici és també portar-li les persones més molestes, demanant-li la gràcia de posar en pràctica amb elles aquella obra de misericòrdia tan coneguda com desatesa: suportar pacientment les persones molestes. Es comença per demanar que puguem mirar-les amb compassió, amb la mirada de Déu, sabent distingir els seus rostres dels seus defectes. Tenim el costum de classificar les persones pels errors que cometen. No, això no és bo. Cerquem les persones pel seu rostre, pel seu cor i no pels seus errors!

Per últim, per a cultivar la paciència, virtut que dona alè a la vida, convé ampliar la mirada. Per exemple, no hem de limitar el món als nostres problemes; la *Imitació de Crist* ens hi convida: «Cal, per tant, que recordis els sofriments més greus dels altres, per tal que aprenguis a suportar els teus, que són petits.» Recorda també que «no hi ha cosa, per petita que sigui, que se suporti per amor de Déu, que passi sense recompensa davant Déu» (III,19). I, a més, quan ens sentim presoners en la prova, com ens ho ensenya Job, és bo obrir-nos amb esperança a la novetat de Déu, en la ferma confiança que ell no deixa defraudades les nostres expectatives. La paciència és saber suportar els mals.

I avui aquí, en aquesta audiència, hi ha dues persones, dos pares, un israelita i un àrab. Tots dos han perdut les seves filles en aquesta guerra i tots dos són amics. No miren l'enemistat de la guerra, sinó l'amistat de dos homes que s'estimen i que han passat per la mateixa crucifixió. Pensem en aquest testimoniatge tan bonic d'aquestes dues persones que van sofrir en les seves filles la guerra a Terra Santa. Estimats germans, gràcies pel vostre testimoniatge!